

UVE DAJE GAS¹

Nikoše trava i cveće. Iz zemlje, sa stabljikama napetim poput spiralnih opruga, rascvetali su se maslačci i sedmolisti, nabujalo je žbunje. Ali ovde oko novogradnje, trava i žbunje su se tek primali. Potrajaće dok se ne razviju.

Na prednjem sedištu u crvenom kombiju askona sedeo je Džukac. Četvorogodišnji vučjak. A unutra.

Unutra...

Plamen se upalio, žica je zviznula, Uve je ležao preko drljače, gledao kroz vetrobran u svetlost zaslepljujuću poput munje, sledio glavu užarene zmije kroz mrak, kako ulazi u mrak.

Pa opet. Plamen se zapalio, žica je zviznula, a onda je odjednom video odraz sopstvenog oka, sasvim blizu vetrobrana, pore na vlasištu, krvne sudove, zenicu, poput nervozne planete usred mora munjom obasjanog.

Čulo se jedno „blaf“, žica je veoma brzo izgorela, švajc- aparat je ostao da bruji još samo na trenutak, a zatim je odlomio elektrodu i napon se isključio.

Zatvorio je oči. Bog te tebô. U otekloj prstu je osećao pulsirajuću bol. Oči su mu bile zatvorene, ali kao da mu je produžni gajtan švajc-aparata svojim iskričavim fijukom isvrldao treće oko na čelenci, gamižući mu poput glupe i bezvoljne zmije u lobanji, potrbuške se probijajući, bezosećajno, kao vulkanska lava, njegovim sivim ćelijama, svetleći malim plavičastim plamenom.

Bilo je leto. Video je sebe kao dečka od trinaest-četnaest godina, kako sedi povrh tovara, i kako oseća trnce koji ga probadaju u rukama; vozili su seno kući.

Čuo je transporter, monotono kloparanje, pred očima mu se ukazao taj zeleni transporter, nov novcat, video je žuta slova na nalepnici, Rekord, kako je pisalo sa strane.

Video je ruku, ispruženu prema kontaktu i isključio ga, osetio je vonj kiselog mleka u skladištu s mlekom, čitav roj muva je zujeći izleteo iz rezervoara, a sasušena kravlja balega neke krave s prolivom pored zadnjeg zida, video je pojilo, crvene krave, što je i bio razlog zatvaranja, čuo je kako vrata grebu dok se otvaraju, i velike, teške životinje su bučno izašle.

Video je svoju porodicu kako sedi za stolom tokom okasnele večere u bašti, dok je vazduh postajao sve hladniji pod senkom velikih brestova, video je otvorena baštenska vrata, opet pun poslužavnik, čuo je lupkanje iza ograde oko zida zabata, podigao je pogled sa bele pene na vodi u kojoj se peru sudovi prema smežuranim majčinim rukama, od Vima pa do njenih ruku, zavrnutih rukava haljine, pa dalje do lica, finih bora oko očiju, zenica, i tamo, u tim zenicama, ukazao se zatim i otac.

I počelo je odatle. Od plavičastog plamička.

¹ Iz zbirke *Uve daje gas*, Gildendal, 2004. (Prim. prev.)

Ustao je iz neudobnog položaja, navukao pantalone koje su mu stalno spadale niz guzove i pogledom potražio Džona u hali.

On je već sakupio šljaku od zavarivanja i polako otišao da jede.

Pas se vrteo oko automobila, ali Uve nije obraćao pažnju na njega.

Ovaj je bio kao živa igračka. Vrteo se ukrug.

Bila je subota popodne, samo su njih dvojica bila na poslu, Džon i Uve.

Uve je imao diplomu mehaničara, i vreme je uglavnom provodio u kućnoj radionici, popravljajući sve i svašta.

Njegova zavarivačka radnja se ako ništa drugo držala malo bolje od kovačeve.

Veći deo zimskog polugođa zarađivao je ovde u zadruzi, toliko je mogao da se ogrebe, ali kada bi počela sezona raznošenja amonijaka na njive, morao je da ode. Ako nisu previše terali po svome, mogli su nešto da zarade.

Pripremao je brizgalicu s amonijakom.

Opet je povukao je pantalone, pogledao gde je pas, a pas je legao, smesta, sastavio se s patosom automobila.

Vršalice za kukuruz stajale su u stroju, pet u nizu, na dnu hale. Marke Klason. Traktori parkirani u rikverc, postavljeni ukoso, prednjim delom okrenuti prema ulazu, poput vojske, na gotovs da pojure.

Marke Dojc. S njima je bio zdravo zadovoljan. Moderni traktori, s automatskim menjačem, komforni. Seljak gospodin, bre.

Podelili su pola litre Olborga² i kolač s limunom uz njihovu popodnevnu kafu. Rut je zvala, ona je bila Grenlandaninova drolja, to je potrajalo.

Džon podiže noge u radničkim bakandžama broj 46 na sto, a Uve je pakovao. Namotavao je kablove oko švajc-aparata, pa ga otkotrljao na mesto, a onda poslednji zalogaj kolača – Džon je sedeo i palcem gurao poslednje ostatke klope u usta – flaša je bila prazna, i složili su se da ranije odu s posla.

Uve je gasio i isključivao, Džon je već sedeo u kolima kada je izašao. Ali Džon je bio dobar, nema tu.

Vižljast, žilav, izboranog lica i s rupicom na bradi, kukastog nosa i začješljane talasaste kose, u stilu pačjeg repa kao pedesetih godina, desetak godina stariji od Uvea, bio je u stvari već na mašinskoj stanici kada je Uve prvi put stigao, ali je napravio pauzu od nekoliko godina koje je proveo na Grenlandu.

Vozio je kamione s ribetinom po Italiji, ali je i to batalio. Posle onog posla s Vaunom Kristensenom. I vratio se tamo odakle je i krenuo.

Organizovao je demonstracije ispred Kristijansberga i pomagao kod svega toga. Kod protesta kamiondžija. Ali iz toga naravno ništa nisu izvukli, kurac su dobili, a njemu se onda smučilo.

Da sedi i trune u zatvoru s Perkerima³ kao što je Vaun, e to vala nije moglo da mu pričinjava nikakvo zadovoljstvo.

Uve je pustio psa napolje. Kuće se treslo koliko mu se bilo pripisalo. Skočilo je na njega, šape su poletele, đipio je kao lud. Zbrisao. Nije moglo da dođe sebi od puke želje da

² *Aalborg aquavit* – danska ljuta rakija od krompira. (Prim. prev.)

³ Uvredljiv naziv za Arape („Persijance“) i Turke, skovan od „perser“ i „tyrker“. (Prim. prev.)

se proluftira. Uve je zatim seo u kola, a kuće se vratilo, skočilo na njega, pa preko njegovog sedišta otišlo pozadi.

Upalio je motor, ušao u najveću brzinu, onda je Džon izašao ispod vijadukta, nakratko se promišljao da li da skokne do starih da ih pogleda – otac je sedeo bespomoćan, debeo, prdeo od piva, majka više mrtva nego živa – zatim je spustio prozor od kola i odvezao se uz bok zarđalog kamiona na otpadu.

– Kako ide? Častim jednim pivom.

Uve navuče pantalone, stade na vratima birtije, s Džonom za leđima. Bio je on na robiji. Zbog nasilničkog ponašanja. Pljesnuo se po mešini – i dalje ga je mučio proliv. U birtiji je, hvala bogu, bilo mesta. Stao je uz šank.

– Dva hladna.

I Zidar je tamo sedeo, a i Sven, Viktor, Jergen O, Rajner i Selva. Ekipa.

Pizda Dorte je sedela na svojoj rezervisanoj barskoj stolici s tašnom u krilu i igrala na Jednorukom Džeku. Zidar i Sven su se vratili iz kupovine. Firminim kamionima – Grenova špedicija – sve do granice, boli njih dupe. Za petnajst kruna, tamo i 'vamo. Bilo je nepojmljivo kako se to moglo uraditi za tu siću.

Petnes' kruna.

Ali to je bio mačji kašalj, rekla je Selva, ona i Rajner...

Onda je došao Badža, u zakopčanom kaputu i sa šapkom na glavi, Zidar je izazvao na dve partije bilijara, Sven je naravno pristao kao žaba u vodu, postavili su kugle, njih dvojica dakle, protiv Badže i Uvea, a Džon je uzmakao, otišao je kući.

Kući kod kurve.

Igrali su u turu piva.

Badža je bio lako razdražljiv. Zaista gadan tip.

Uve je to znao i već je zažalio što se upustio u igru.

Prosipao je pepeo po zelenoj čoji, Uve ga je ispravio, a Badža je počeo da se puši od nerveze.

Hajde! Igraj!

Naravno da su izgubili. Počeli su novu igru, od stotke, i opet izgubili. Pizda Dorte je sedela kao podrška na svojoj barskoj stolici ne odustajući od Jednorukog Džeka, Selva je na džuboksu još jednom pustila „Dvoje ljudi na plaži“ Džona Mogensena,⁴ što je nateralo Rajnera da se nekako digne na noge otežale i započne ples obraz-uz-obraz, a oni su ponovo izgubili.

Ali Sven nije hteo više nijedno pivce.

Prešao je na čaj. Uve bi mu se popišao u čaj.

Mali bezrepi ugojeni patuljak, zakrvavljenih očiju, šuška dok priča, proređene kose.

Uve je oduvek sumnjao – takve stvari su mu zapadale za oko – da su čajopije čudni svatovi, genetski opaljeni, nekako ljigavi.

⁴ John Mogensen (1928-1977), pijanista, kompozitor i pevač. Počeo je kao član vokalnog kvarteta engleskog imena *Four Jacks*, ali je pravu slavu stekao početkom 1970-ih kao kantautor – što bi se moglo opisati kao *Toma Bebić na danski* – a prerana smrt je doprinela kulturnom statusu koji danas uživa. Najveći mu je hit *Nešto je trulo u državi Danskoj*. (Prim. prev.)

Da ih muči kiselina.
Zato je sigurno jeo ražani hleb da ga ne muči gorušica.
Nije hteo pivo.
Zasluzio je pivo, časno i pošteno, ali nije hteo. Odbijao je. Uve je zapeo – ovaj nije 'teo – licemer jedan. Zadirkiavao ga je, video da cvika pa se prozlio.
Badža je međutim sa zadovoljstvom sljuštio pivo za obojicu.
Onda su krenuli da igraju jamb, i tako je išlo sve kako treba – društvo se polako smanjivalo, a bilo je još staramajkinih ćufti koje su potrajale – dok Zidar nije izvadio mlitavu karu i stavio je na Dortinu tašnu, e tada je moralo nešto da se desi.
Dorte je negodovala, ali takav je on, to čak nije bilo ni smešno.
Uve mu je kratko i nedvosmisleno objasnio da bi mu bolje bilo da zajebe, ali već je bilo sedam sati, pa je došlo vreme da se pođe kući.
Jeli su haringu.
Sedeli su u kujni. Jeli u tišini. Pečenu haringu.
Nije inače bila ćutljiva – ta Bente, mokre kose i obojenih okvira za naočare – ali čim je on ušao na vrata, povukla se u sebe.
To mu je išlo na živce.
To mu je išlo na živce, nije razumeo, nikako nije mogao da razume da svaku reč moraš da joj čupaš kleštima iz usta, jebô je bog.
Da ispituješ.
Gde je Iris, na primer.
Pa zar se to samo po sebi razume?
Gde je Laura.
Pa je ispitivao. Fino i ponizno, s pipirevkom.
– U izvidnici.
Jebote, kako ga je nerviralo kada je koristila taj izraz.
U izvidnici.
Premda je to govorilo sve.
U celini uzev, njen standardni izraz.
Došlo mu je da je umlati.
A posle. Šta je onda bilo.
– Kod Sonje.
Došlo mu je da je ubije.
Ovako bi mogla po ceo dan, da kuva kafu, puši i gluvari. Bleji u gradu.
I pojeli su haringu.
Išlo mu je na živce, preko svake mere, taj njen način na koji pipka hranu kao da će da je ujede iz tanjira.
Je l' nije gladna, ili šta?
Njeno večito premeštanje nameštaja.
Kao da nije dobro kao što je već bilo namešteno.
Na takve gluposti je bacala vreme.
Da premešta tih usranih pet komada očukanog nameštaja.
Keramičke vaze. Cveće.

Ustala je.

I jebô je bog, ustala je usred jela i krenula da zapali, mahala je tako cigaretom i gledala ga kao da s njim nešto nije u redu, sunce joj njeno.

Živcirala ga je do jaja.

Dok je pokušavala da skupi usne oko svojih prevelikih, nepravilnih zuba.

Beznadežno.

Bilo je skroz-naskroz beznadežno.

On odgurnu tanjir, okrenu joj dupe, strovali se na trosed u dnevnoj sobi i uključi televizor.

Gluperda.

Kod Sonje.

Aha, dobro, kurac moj kod Sonje. Koliko je puta to već čuo.

Ona je stajala na vratima i duboko uvukla dim. Tačno je znao kako stoji. Opuštenih ruku, naslonjena na bok, ispruženog vrata.

Njen način da bude bajagi rezignirana.

Ma, može da se jebe.

Začula se šivaća mašina. Znači opet je šila nešto. Znači da je sigurno Rut bila kod njih, ta mršava kalaštura da joj pomogne „s mustrom“, to je mogao da zamisli.

Sve je to ipak bilo tako predvidljivo.

Bez zastranjivanja, bez strasti, bez oduševljenja, jok bilo šta preko onoga što bi ionako morala, preko kurca, da uradi.

Kuća, Laura, posao.

Njen posao.

Ali bilo je tu još nečega, jebô ga bog.

Osetio je kako se vratila u dnevnu sobu.

Imala je noćno dežurstvo do jutros u pet sati.

Čuo ju je, ali je oćutao.

Samo je htela da ga podseti.

Ali on nije odgovorio.

Čuo je samo taj pomirljivi ton i zadremao.

Zmija je počela da radi, i plava lampica se ponovo upalila.

Ispočetka.

Video ih je kako ponovo sede za baštenskim stolom na kojem je okasnela večera, s brestova je kapalo, video je otvorena baštenska vrata, brdo, prepunjen poslužavnik, čuo je lupkanje iza ograde duž zida zabata, video je vodu u kojoj se peru sudovi, i belu penu na majčinim smežuranim rukama u vodi, pa je pogled prešao zatim na njene ruke, zavrnutе rukave košulje, odatle na lice, fine bore oko očiju, a onda se tamo, u zenici, pojavio otac.

Uve je punio transporter kojem je već bilo trinaest-četnaest godina. Trebalo je da odveze seno do tavana štale. Bacao je bale sena s visoke gomile, jednu po jednu, sloj po sloj, dok polako nije mogao da vidi i dno kamiona; bravo za njega: zaslužena nagrada za naporan rad bio je voćni sok koji je sljuštio u jednom gutljaju.

Tako je to bilo.

Rad, tempo, ritam.

Točkovi su se vrteli, svet se okretao, i sve na svetu se osećalo kao sâm centar sveta, svako je znao svoje mesto u neophodnom procesu rada.

Na trenutak su mogla da se zaborave razočaranja, osećanje manje vrednosti, koja su se naslućivala samo kao sitno probadanje, dok je iz sve snage pokušavao da rudu od kola poveže s traktorom, tako da kola uz pomoć hidrualične pumpe, mogu da krenu – ovog puta prazna – kada padne mrak.

Video je samog sebe. Stajao je i baktao se s krivim alatom, i sve očajnije pokušavao da ga nagura kroz rupe u iskrivljenoj prikolici, zatim je podigao pogled i video nemo nestrpljenje na očevom musavom licu.

Pogledao je sebe.

Mešina, gola dlakava mešina, ugojena i bledunjava, voda, koja se slivala po njemu iz tuša, pena koja mu se sakupljala oko stopala, i izlazila na slivnik.

Pogledao je u Bente.

Stajala je u šlafroku, pored daske za peglanje. Plavi šlafrok. Frotir. Upravo je osetio senku njenih grudi u izrezu oko vrata, sledio plavu venu od ivice grudnjaka, sve do vrata. Pogledao joj je lice.

Slika se vrtela, a ona je stajala naglavačke. Daska za peglanje se okrenula naopačke i podigla, kao čarobnim štapićem, a ona mu se nasmejala.

A onda je otkrio da se to on sam okreće. Plafonska greda iznad njene glave, visoko gore. Zatim se ponovo nasmejala.

Olizala je kažiprst, opipala peglu, njegova najbolja košulja joj je bila ostavljena na milost i nemilost.

Pogledao ju je upitno, a ona je samo peglala.

Nasmešila se. Oči su joj bile takve... tako pune života. Žive. Mrtve. U isti mah. I glava mu s podigla.

Zazvonio je telefon.

Majka je zvala.

Imala je toliko mnogo razumevanja, Bente.

Oh, do đavola.

Okupao se, obukao tek ispeglanu košulju i pustio psa s lanca. Izašao je iz kuće bez reči.

Odvezao se u rikverc.

– Budala, pročišćao je.

Pečena haringa. Kakva je to usrana pečena haringa kad nema sosa s peršunom?

Zakočio je. Krenuo je unapred. Naglo je zakočio.

Bamp! Tu je stao.

Poneo je piva koliko je mogao da ponese iz sanduka u garaži pa se odvezao u pizdu materinu. U mrklu noć.

* * *

Kod Svena je gorelo svetlo. Bilo je svetla i kod Keramičara. Bilo je već prošlo deset sati. U štali kod Maje Henriksen.

Vremenska prognoza na kraju Novosti dana na radiju predviđala je suvo vreme, noćni mraz na izloženim mestima, a onda je krenula gitara, redovna emisija o hevi metalu redakcije za rokenrol.

Bio je to bend Skagarak, uživo sa stadiona u Horsensu. Uve je odvrnuo ton.

Do daske. Bend je rasturao.

– Najbolje da je nešto s nitnama i u koži.

Ali ne, on je imao opremu – bio je inače dovoljno veliki da je nosi – sto kila, možda i svih sto deset kila raždžilitanog hevimetala – međutim, Bente nije htela takvog da ga gleda.

Tako da je držao jaknu na zadnjem sedištu kola, dok mu vremenom nije omalila. Ili se on ugojio.

Sedeo je u kolima pored zatvorenog pristaništa za feribote.

Otvorio je još jedno pivce.

Most se iznad njega dizao u vazduh. Monumentalan most. Oblaci su plovili tamo-amoo. Mesec je sijao. Bledo. Bez svetlosti.

Video se u retrovizoru, pogladio se po vojničkoj frizuri, ispružio noge – neobrijan tama koliko treba – i zažmurio.

Video je sebe na biciklu u nedelju pre podne. Dok je raznosio novine, ravnom potezu prema kući Hansa Tomelsena. Pored pumpe.

Raznosio je Olborg Stiftstidende. Četrdeset jedno domaćinstvo po trideset era.

Obračun, kada bi sravnio novac s brojem primeraka, preduzimao bi uvek s istom, pomnom tačnošću. Šest kruna i petnaest era bi odvojio na stranu u zarđalu kutiju od margarina sa žutim lavom na poklopcu. Šest kruna i petnaest era i možda još nešto ako pređe, za slatkiše.

U zimskom polugođu umelo je da bude muka preći sedam kilometara po mrazu, ali leti je bila uživancija.

Znao je svako dvorište, svaku kuću, svaku kuhinju – groktao je od ushićenja, poskakivao – slabost su mu bile podsuknje.

Neobične ženetine, kojima su podsuknje izvirivale ispod poruba sukne. Najlonske čarape. Gore na brdu pored Gnubefarove „Maze“ umelo je da mu se zalomi da vidi bogami i više.

Sise i sve to.

Nagoveštaj plavičastih žilica na skrivenoj koži.

Ali Torben i Jergen mu nisu verovali. To s njenim sisama. – Da ih je omirisao. To mu nisu verovali. To s pičkom. – Da mu ju je pokazala.

To je vala bilo gadno.

Onda ih je poveo sa sobom. Zato da bi i oni mogli da vide. Da se uvere. Tako je rekao, želeo je da i oni mogu da vide. I premda oni nisu uspeli da zavire u taj uzak... Zato su oni njemu pokazali obešenu mačku u podrumu s biciklima ispod solitera.

Godinu dana pošto je dobio priliku da sa Torbenom ide feribotom za vikende. Tu su prodavali Jilends-Peter vozačima koji su u kolima prelazili fjord i moglo je više da se zaradi.

Ponekad za Uskrs i za Bogojavljenje, feriboti su bili puni kao oko, automobili su stajali u dva reda sve do Hejhejena, ne samo Kopenhažani, i onda je prodaja novina išla kao alva: trebalo je samo da prođu pored spuštenih prozora.

Išli su od automobila do automobila, varali na kusuru gde su mogli, i za te pare su kupovali danske kobaje ili samo klot kifle sa senfom u Rajnerovom kiosku. Zezali se sa s onom Sus.

Počeli su u devetom razredu. Jedno nikada nije trebalo da urade.

Bili su na ekskurziji sa školom. U Esbjergu. Na dva dana. Provalili su jedan automat za cigarete čeličnim češljem. Uveče. Spavali su na podu u gimnastičkoj sali Šeste vestbienske gimnazije.

Uve se i dalje kristalno jasno sećao morskih jegulja u akvarijumu sa slanom vodom. Esbjerg je bio poznat po njemu. Debele kao kobasice, jegulje su bile bespomoćno upepljene jedna u drugu. Još je u svako doba mogao da vidi ta usta koja su se otvarala i zatvarala, filtrirajući vodu u nemom krik.

Strava, rekao je Torben. Da potoneš negde i onda te pojede neka jegulja. Uh ne, jebo-te, više bih voleo da polako trulim u zemlji.

I onda je nestao.

Niz stepenice do podvodne opservatorije.

I nikada se više nije pojavio.

Tu sramotu, mislio je Uve, ni s kim nije mogao da deli.

Torbenov ćale je bio železničar. Ispičutura.

Živeli su u stanu u soliteru.

A postali su i Jehovini svedoci.

– Jebô im pas mater...

Vlažna njuška ga je golicala kod uveta, pas samo što nije počeo da cvili, i malo zatim je upalio kola i krenuo veoma polako pustom glavnom ulicom.

Pored čevabdžinice, koja samo što nije zatvorila, polako, pa do luke.

Prednji deo jednog automobila iz firme „Braća Ferk“ bio je parkiran na trotoaru ispred birtije i Uve se okrenuo.

Ogorčeno je frknuo, odvezao se u rikverc, i otišao iz grada.

Pored jedne od crkava Domaće misije – vernici su upravo pušteni napolje, još su bili na stepeništu, držeći u naručju životinje od pliša i kućine – tek svaka druga ulična svetiljka je bila upaljena, i Uve je dao gas.

Pored remize.

Pa ispod vijadukta.

I za manje od deset minuta nalazio se u barama ispred ulaza u Kurtov kamp.

Mlin mu je glasno pevao nad glavom. Mlin Kurta Vesta. Ili, to jest, stajao je na njegovoj zemlji. Ali zna se da su Hans i Kristijan Tomelsen uložili pare u mlin. Tak onda je svakom zapadalo po jedno krilo mlina.

Vetra nije bilo, drveće je pružalo zaklon od fjorda, ali gore je poprilično duvalo.

Oblaci su išli tamo-amo, mesec je i dalje sijao jednako bledunjava.

Stanovi i kiosci su bili odmah napred, kasnije su depo za vagone prepravili u toalete, sanitarije, tuševe i te stvari, ali Uve ih je zaobišao – to je bila gadna stvar, neprijatan vonj se dizao iz razbijenog prozora štale – osećalo se na vola – pa je radije ušao na kapiju, tim putem.

Kurt je lično stajao na vratima, a Uve je odmah ušao.

Konobarica je bila u toplesu, svetlo je bilo više nego diskretno, a video plejer je prikazivao pornić.

Stenjanje se čulo i napolju.

Neki dečko je sedeo pored plejera, bucmasti sin Pizde Dorte i drkao Jednorukog Džeka. Kosa na vratu mu je bila masna.

Uve je nešto rekao, ali dečko nije reagovao.

Inače nije bilo više nikoga.

Prazno i pusto.

Uve je pio dupli rum i koka-kolu, s ledom – ali tu je bila i Rut pa nije ni morao da naručuje – samo se odvušla iza zavese, stajala je naslonjena na ragastovu.

Čova je svršavao kao iz revolvera, iz cevi je štrcalo na nepca tamne ženine pijavice – takav je bio film – i Uve se provukao unutra.

Zidar je tamo već sedeo, svuda prisutan, kurac mu je virio iz pantalona – siv i mlitav – a tu je i bilo još dvoje-troje ljudi koje nije poznavao, a onda, jebotebog, i braća Tomelsen, propovednici koji popuju, a sami jebu sve što stignu.

Eto i tu si mogao da naletiš na njih.

Hans, sa svojom oklembesenom glavudžom, crvenom od vrućine, u puloveru, i Kristijan s naočarima palim na pola nosa, i on u puloveru, pijan kao majka.

'Bem ti boga, kako je ovo gadno.

Seks sa časnim sestrama i svinjom.

Pornić je terao bez kraja, na nemačkom. oh, ich bin so geil.

Domaćica i Služavka.

Baštovan i Grofica.

Grof i Nova Kuvarica.

A onda je ušao Sven, dok je na ekranu dominirala Lisina dlakava mačka, gledao se lezbijski obračun u kadi s penom, a Sven je sve vreme prdeo gasove iz kiselog želuca dok se napokon nije strovalio na izlizano plišano sedište, i Uveu se konačno smučilo.

Baš bi ih izlemao, sve na gomili.

Neka mačka je frknula na njega s krova. On je stajao u dvorištu. Mlin je pevao. Samo što se nije napio. A onda se vratio unutra.

Rut je zevala, zinula je celom svojom grenlandskom njuškom, tako suva, kost i koža, mogao si rebra da joj prebrojiš, da pereš veš na njima bre, natrcivši sisiće kao suve smokvice, smežurane oko bradavica od zime – pa zar nije do sada morala da se navikne na hladnoću, pomislio je Uve, osim toga leto je, bogamu.

Uve je zauzeo poziciju, Džon međutim još nije bio na vidiku.

– Ako ovaj traži Džona, rekla je ona – da se zna da nije tu.

Uve ju je pogledao, ispitivački – da nije on možda slep – osetivši u međuvremenu Kurtov dah na vratu, i crnu maljavu šaku kako mu se lako spustila na ruku.

Lepo ponašanje. Pristojnost. Ako sme da zamoli za malo lepog ponašanja.

Nacerio se.

Da popizidiš kako je bezobrazan.

– Još jednu turu.

To je bila naredba i Uve je dobio novu duplu porciju cuge, video je bradavičave prste kako kopaju po časi s ledom – zaraza je tu sto posto – ali je očutao.

Zidar je navratio iz bioskopa i Zidar se vratio iz bioskopa, Uve je usitnio novac i seo pored Dörtinog Dečka.

– Šta se radi?

Ali bucko nije odgovorio.

U bircuzu je jedan sto okupirao čopor tipova iz Skivea, bacali su kockice, ličili su na ekipu iz kaubojskog filma, drvo, kolski točak i raznobojna koža. A na zidu poster Indijanca s karabinom u smeđim bojama.

E, taj poster bi Uve rado poneo kući.

Dečko je povlačio ručku Jednorukog Džeka.

Mehanički.

Nije stajao, drkao je aparat bez prestanka.

Mehanički.

Nije pravio nikakvu pauzu. Nije ni čekao na kruškice.

Bio je sav poremećen.

Da ga jebeš.

Kad ti kažem da je bio lud.

A onda se odjednom okrenuo i Uve je video kako mu niz usta cure zeleno-žuta slina, kao da je iz nosa, izgledao je kao da s prurušio za maskenbal.

Buckove oči su bile potpuno mrtve, praseće, nerazmahnute oči, bezizražajne, i on je opet povukao i – pljas!, eto ti ga džekpot.

Uve samo što nije pao na dupe.

Onda je došao Kurt, nagnuo se prema njemu, prošaputao nešto ulagivački kao da je neki Mister Veliki Biznismen jebote, bilo mu je vreme da što pre zbrise odatle.

– Ali malopre je bio ovde.

I već su bili tu, braća Ferk, četiri grmalja, plus Erik Bodilsen iz građevinske mafije „Bodilsen Ltd.“, onaj što voli tuđe žene i Uve se izgubio.

Već je sedeo u kolima kada su oni izašli.

Okrenuo je kola i tamo u svetlu s uličnih svetiljki video je – jebote, nije bilo zabavno – imali su motke.

* * *

Počistio je sto. Tanjiri od večere su i dalje bili tamo. Sve je bilo tamo. A jutro je već bilo daleko odmaklo.

Dođi sada.

Isturio je glavu u hodnik, dođi sada – para se dizala iz procepa ispod vrata od kupatila – čuo ju je i kako zatvara tuš, samo što nije gotova.

Iz nekog razloga, kada je izašla, iznenada je počeo da zvižduće, mada je i njemu bilo jasno koliko je falširao – ali nikako nije mogao da se seti koja je to bila melodija.

Pas je skočio preko polja, jurio sopstveni rep, i evo ga već je bio tu, srećan, zapanjen kao što to samo psi mogu da budu, balaveći nad običnim štapom.

Bente je izašla – konačno – Uve je već zaboravio melodiju, pustio psa unutra, tako da možda mogu da krenu.

Sunce je sijalo. Promukli krici galebova s fjorda, a ptice su se pojavile na vidiku iznad crvenog krova pekare taman kada je Keramičar izašao iz nje. Smejući se pridržavao je vrata Benti, koja se mučila sa svojim kesama – šta koji kurac takav keramičar radi ovde, budala jedna, pomislio je Uve, pećinski čovek u mantilu – ali ovaj je rekao zdravo i Uveu i vrata se zatvoriše.

Uve je bio gladan.

Kao vuk.

Pocepao je vreću s danskim pecivom i već je bio pojeo dva puža, kada mu je odjednom došlo da stane pred mlečnim restoranom.

– Samo da kupim dva piva, rekao je.

To je uradio očas posla.

Ali na to je bila navikla.

Uvek je mogao da nađe vremena da joj pomogne.

Nestao je na prednja vrata i izašao u dvorište na zadnja vrata.

Sus. Cura i po.

Oni su stvarno bili predodređeni jedno za drugo. Prvo Torben i Sus, pa on i Sus, ali onda je Bente došla iz grada, a drugi su došli sa sela, jebi ga, ona je bila uvek vesela i – Uve se navukao. Dvanaest godina u finoj školi – trebalo je od nje da napravi katolkinju, jutarnje kresanje nije bilo sve – i on je bio spreman da baci peškir u ring. Držao ju je u šahu u čošku, priteravši je uz kontejner, smejali su se, ljubili, ali ona je njega matirala.

Nije joj bilo do toga, imala je grozan dan.

Nema veze.

A onda je i Jergen došao noseći još jednu gomilu praznih sanduka.

Posle drugog piva žena mu je još napolju sedela u kolima.

Pogledao je napolje – uh, dobro, nije me uhvatila.

Dok je izlazio iz radnje, maznuo je flašu od pola litre Olborga – to mu je bio lek za nepce – i rekao: „Zdravo, ali sad moram da žurim.“

Jergen reče šta, sigurno mu slušni aparat nije bio podešen kako treba, iz uveta mu ja vazda curila mast, pa je Uve ponovio ono o Keramičaru, da je on majmunčina jedna. I Sus se onda nasmejala, bilo je vala i vreme da se otrkavi, a zatim se i Jergen nasmejao.

Bente je bila sva nekako fina kada je on izašao. Ništa više od onog što je moglo da se očekuje. Bilo mu je svejedno.

I opet van grada, opet pored Maje Henriksen – nadzornik je besneo u polju, taj slaboumnik, on je po običaju prvi poručivao amonijak za njive – pa opet pored Keramičara, pored Svena, i tamo, pored Svena – Uve je video jednu krtiju kako stoji.

Džon.

Pas se propisno proluftrirao na njivi, još jedared, pa još jedared, dok je Bente spremala ručak.

Vreme za friške zemičke je već bilo prošlo, mogli bi sada da spoje doručak i ručak, a onda je ona videla, kroz zamagljeni prozor, po jubilarni stoti put, kako auto izlazi u rikverc, sa psom na sedištu, i Uvea, koji je samo slepo nastavio, pravac u ništavilo.

Mali jedan plavičasti plamen.

Rut je bila pijana, Džon je bio pijan – on se očigledno tamo ipak pojavio s Kurtom – Uve samo što se nije napio, a Sven je bio trešten pijan.

Na trenutak.

Pijan kao dupe, upišao se u pantalone i napravio je pačariz.

To je bilo uobičajeno. Prvo nije hteo ništa, cvilio je kao neki psić, a onda je Uve pošan-drcao.

Sada je došao ovamo i s rakijom i kartonom piva pride. I počeo da loče.

Rut je blebetala kao prava opajdara. Džon je pokušao prvo milom pa silom. Ali ona ti-me nije bila zadovoljna. U svakom slučaju. Da završi u pizdi materini, bogu iza nogu.

Pa mu je održala vakelu i dala oduška svojoj kritici, kako je rekla, svojoj ljutnji što je za-vršila među sirotinjom i pijandurama, a ne u gradu s dugim i ravnim ulicama punim buti-ka i neodoljivih iskušenja. Gde bi joj bio kraj u velegradu?! A posle je postala slatka kao med. Ne zadugo.

Krv joj je opet proključala od ogorčenja, počela je da trga odeću sa sebe, navalila je na sirotog Džona rvačkim zahvatom, oborila ga preko leđa troseda, tako da je pao glavom pravo produžne kablove – sve posle one slatkoće na tren – i Uve rani, ona i s njim ne počis-ti pod.

Džon je i dalje pokušavao da drži stvari pod kontrolom, a onda je digao ruke, pa je ona krenula na Svena, e on je zauzvrat bio voljan, matori gad, i Uve se prozlio.

Postao je gori nego ikada pre.

Krvarilo joj je iz prsta.

Izgledalo je odvratno.

Jedna od bradavica koja se bila zaglavila u patuljkovom rajsferšlusu.

I tako je to Uveu prvi put palo na pamet. Da je Sven, brate, slavan po tome što ne jebe živu silu.

Što se ponaša kao pećinac s toljagom, donese kući divlju svinju, jebe ženi mater i pljune.

– Šta, zar Sven misli da se tako može? Sada će Uve njima oboma da pokaže.

Uve ju je uzeo za ruku, podigao mlitavo telo s poda, sve držeći njenu ruku kao menge-lama, uzeo matorog za vrat i rekao – Hajde pljuni.

– Pljuni sad, svinjo jedna.

I Sven je pljunuo.

Nije imao šta da pljune.

– Svinjo.

Pljunuo je.

– A mogao je da piša, to je mogao.

I Uve ga je zafrljačio na pod.

Pa ga je podigao i svalio na leđa fotelje, prema zidu.

Rut je plakala. Pokušavala je da ga zaustavi. Sa svojim ručerdama bila je svuda, Uve je i nju zafrljačio kroz sobu tako što ju je podigao s obe ruke.

I začuo se prvi zvonki šamar.

Pijana svinja. Uve je udarao, šutirao mrtvo telo. Kleo i psovao.

Džonu je nekako uspelo da je izvede odande, a Uve je nastavio.

Laži!

Jebale vas proklete laži.

Zatim je pustio psa da uđe, a onda...

Kada se dva sata kasnije vratio preko polja, kroz zadnju baštu pa kroz garažu, njen bicikl je još uvek tu stajao. Inače se ponadao da je otišla na posao, ali video ju je kroz prozor, u šlafroku, mahnula mu je s cigaretom u ruci i držeći šolju kafe.

Zaspao je pored Džona.

Nije mogao da upali motor.

Ali ona mu se nasmejala i rekla da, što se nje tiče, može da ide i da štrca svojim ćevapčićem u koju god hoće, neka jebe koga želi, i vrata spavaće sobe su se zatvorila.

On je stao, na trenutak izgubljen.

A onda je dohvatio kvaku, ko je jebe, zar nemaju nešto za jelo.

E, ali to, rekla je ona, neka sam nađe. Ona je već jela.

Uključio je gas, upalio šibicu, stavio margarin u tiganj da se prži, i margarin je postao smeđ, a za to vreme je narezao šaku krompira iz bašte i razbio jaje.

Vrata su se ponovo otvorila, budalo, zarezala je, prohujala je kuhinjom, i video ju je samo kako nestaje na biciklu.

Pa možda čak nije ni zakonito još uvek se osećati tako zdravo ljut.

– Verovatno da nije, ne.

To nije bilo lepo.

* * *

Kada se dva sata kasnije vratio preko njive, pa kroz zadnji vrt, garažu, Laurin bicikl je stajao na svom mestu. Inače se nadao da nikog neće biti kod kuće, ali video ju je kroz prozor od kuhinje, u šlafroku, Ferkova ćerka, prerano propupela, s parčetom namazanog hleba koje samo što nije prinela ustima.

Majonez, rolovana kobasa, moča. Klinka sve to vraća u frižider.

– Treba da je nauči.

Budalo, zarezala je i gurnula vrata.

Mora da je nauči, vala mora.

Hteo je da je zgrabi.

Ali ona se izmakla.

Krenuo je za njom, u hodnik, kroz dnevnu sobu, stajaća lampa je pala, pa je oborio na pod neku činiju s jabukama i pomorandžama i sa čime sve ne, a vrata njene sobe ga odalamiše po nosu.

Mora da je nauči.

Prodrmusao je vrata.

Ali, bila su zaključana.

Ponovo ih je prodrmusao.

Ma, jebô ih bog, i krenuo je na njih ramenom.

Sa svih svojih sto-sto deset kilograma, tresnuo je o njih. Još jednom. Pa još jednom.

Poslednji put.